

ΕΤΟΣ Α'.

ΓΡΑΦΕΙΑ

17

— Ὀδὸς Σολωμοῦ —

ΑΡΙΘ. 2

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Ἰανουαρίου 1902.

ΑΡΚΑΔΙΚΑ ΧΩΡΙΚΑ ΠΕΡΙΠΑΙΓΜΑΤΑ

Καίτοι ἀπό τινος οὐ σμικρὰ παρ' ἡμῶν ἐπίδοσις παρατηρεῖται καθ' ὅσον ἀρροχ' τὰς Λογογραφικὰς μελέτας καὶ ἐρεῦνας, ἐν τούτοις ἐλαχίστη, μᾶλλον δὲ οὐδεμία, κατεβλήθη προσοχὴ σχετικῶς πρὸς ἐν εἶδος τῆς ἐθνολογικῆς καὶ φιλοσοφικῆς ὕλης, τὰ χωρικὰ περιπαίγματα, ἅτινα μεγάλης σπουδῆς ἄξια τυγχάνουσι. Χωρικὰ περιπαίγματα λέγοντες ἐννοοῦμεν τὰ ἀνέκδοτα καὶ τὰ σκώματα ἐκεῖνα, ἅτινα ὁ Λαὸς ἔπλασεν εἰς βάρος καὶ πρὸς λοιδορίαν τῶν κατεῖωι τούτου τοῦ χωρίου ἢ ἐκείνης τῆς κώμης. Ἡ συλλογὴ καὶ ἡ δημοσίευσίς τῶν χωρικῶν περιπαιγμάτων,

ἅτινα ἔχουσι τὴν ἀρχὴν αὐτῶν πολλάκις εἰς πολὺ προγενέστερους ἡμῶν χρόνους, τὰ μάλιστα θὰ συμβάλλῃ πρὸς τοὺς ἄλλους, εἰς τὴν μελέτην τοῦ Λαϊκοῦ σατυρικοῦ πνεύματος, τὸ ὅπερον ἐκ παλαιοῦ τόσον ἀφθονεῖ ἐν τῇ πατρίδι ἡμῶν.

Καθ' ὅσον γνωρίζομεν πρῶτος καὶ μόνος ὁ ἐν Πάτραις ἐπιστημονικώτατος καὶ πατριωτικώτατος ἰατρός κ. Χρ. Κορύλλος ἐδημοσίευσεν (1) ὀλίγα τινὰ χωρικά περιπαίγματα, ἀναφερόμενα εἰς τινὰ χωρία τῆς Αἰγιαλίας καὶ Καλαβρυτῶν. Ἡμεῖς δὲ δημοσιεύομεν μετὰ τινῶν προχείρων σημειωμάτων χωρικά περιπαίγματα ἀναφερόμενα εἰς τὰ χωρία τῆς πατρίδος ἡμῶν, τῆς Ἀρκαδίας, ἐπιφυλασσόμενοι πολλῶ πλείονα καὶ σημαντικώτερα νὰ δημοσιεύσωμεν ἐν τοῖς ἡ-

(1) Δελτίον τῆς Ἱατρικῆς καὶ ἐθνολογικῆς Ἑταιρείας. Τόμ. Β'. σελ. 149—152.

μετέροις Μνημείοις τῆς Νεωτέρας
Ἀρχαικῆς Ἱστορίας.

Α'.

Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάγη,
ἀπὸ μπούκκ ντουφεκιῶ
κι' ἀπὸ πόδι μουλαριοῦ,
ἀπὸ Καστρίτικη φείρα
ἀπὸ Βερβαινωτικὴ κλεφιά,
ἀπὸ Ἀγιοσιτρίτικη ψευτιά
ἀπὸ Δολιανίτικη πείνα
κι' ἀπ' Ἀγιαννίτη περιφάνει (1)

Οἱ τρεῖς πρώτοι στίχοι φέρονται καὶ μόνοι ἐν τῇ συλλογῇ παροιμιῶν καὶ παρωμιωδῶν ἐκφράσεων τοῦ ἀσίδιμου Δέ — Κιγάλλα. (2) Τὸ περίπαιγμα τοῦτο ἠκουσα ἐν Τεγεά, ὅπου φαίνεται καὶ ἐπλάσθη ἐπὶ σκοπῷ διασυρμῶν τῶν Κυνουριέων, πρὸς εὖς οἱ Τεγεᾶται ἔνεκεν πολλῶν λόγων δὲν τρέφουσι ἀκραιφνῆ φιλικὰ αἰσθήματα. Το Καστρὶ εἶνε ἡ πρωτεύουσα τοῦ δήμου Πάνιας δὲ Ἄγιος Πέτρος τοῦ δήμου Πάρνωνος, δὲ Ἄγιος Ἰωάννης ἀνήκει εἰς τὸν δῆμον Θυρέας, τὰ δὲ Δολιανῆ καὶ Βέρβαινα εἶνε βεβαίως γνωστὰ ἔνεκεν τῶν ἐν αὐτοῖς διαδραματισθέντων ἱστορικῶν γεγονότων.

Β'.

Δημητσάνα, δῆμος τοῦ Ἄννα
τοῖε Μαλλοῦχοι γιοι τοῦ Μάλχου.

Οἱ κάτοικοι τῆς Δημητσάνης, τῆς κλεινῆς πόλεως τῆς ἱστορίας καὶ τῶν ἀναμνήσεων, καταγορεύονται ὡς ἀφιλόξενοι, τσιφοῦτιδες Ἑβραῖοι, ἐντεῦθεν δὲ οἱ περίοικοι ἀναφέρουσι χάριν ἐμπαιγμοῦ τὴν ἐτυμολογίαν τῆς λέξεως Δημητσάνα ἐκ τοῦ δῆμος τοῦ Ἄννα τοῦ Ἄννα, ὅστις καθ' ἑν τῆς Γραφῆς ἐνεθυμεῖται ὁ ἀναγνώστης ἦτο ὁ πενθερὸς τοῦ Ἑβραίου ἀρχιερέως Καϊάφα, (3) τοῦ σταυρώσαντος τὸν Σωτῆρα ἡμῶν. Τὸ περίπαιγμα τοῦτο, κατ' ἀνακρίνωσιν λογίων τινῶν Δημητσανιτῶν, ἀποδίδεται εἰς τὸν ὑπὸ διπλοῦν τύπον Τυρταίου καὶ Θερσίτου, αὐτοσχέ-

(1) Καταβάλλομεν πᾶσαν φροντίδα ὅπως παρασταθῶσι διὰ τῆς γράφῃς ὅπωςδὴποτε ἀκριβῶς οἱ λαλοῦμενοι φθόγγοι.

(2) Πανδώρα. Τόμ. ΚΘ'. σ. 361—374.

(3) Περβ. Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην κεφ. ιη'. 13.

διον Δημητσανίτην ποιητὴν Παναγιώτην Κάλλαν, τὸν γνωστότερον ὑπὸ τῷ ὄνομα Τσοπανάκον, (1) ὅστις διὰ τῶν ἀφελῶν καὶ εὐλήπτων αὐτοῦ θυριῶν τόσον ἐξῆπτε τὰ πατριωτικὰ αἰσθήματα τῶν κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν, μάλιστα δὲ κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Τριπόλεως, (2) μαχημένων προγόνων μας, καὶ ὁ ὁποῖος πρὶν ἢ ἐμπνευσθῆ ὑπὸ τῆς ἀρχίου μευτῆς ἐστιχούργει καυστικὰς σατύρας κατὰ τῶν συμπολιτῶν αὐτοῦ. (3) Κατ' ἀσφαλίστηρας ὅμως πληροφορίας ἄλλως ἔχει τὴν ἀρχὴν τὸ ἀνωτέρω περίπαιγμα: Κατὰ τοὺς χρόνους εἰσέτι τῆς δουλείας μεγάλως ἀνησχόλει τοὺς λογίους Δημητσανίτας τὸ ἔτυμον τοῦ ὀνοματος τῆς πατρίδος αὐτῶν, δὲν ἐπαυον δὲ προβαλλόμεναι καὶ τινες ἐτυμολογίαι παραπλήσιας πρὸς ἐκεῖνας τοῦ Μεγάλου ἐτυμολόγου καὶ ἐνίων ἄλλων Βυζαντινῶν γραμματικῶν τὰς προκαλοῦσας ἄσβεστον τὸν γέλωτα. Μία τῶν τειούτων ἦτο καὶ ἡ προκειμένη, Δημητσάνα = δῆμος τοῦ Ἄννα. Δέον ὅμως νὰ σημειωθῆ ὅτι ἡ τοιαύτη ἐτυμολογία οὐδὲως ἤδυνάτο νὰ θεωρηθῆ ὡς καθάπτωμένη τῶν Δημητσανιτῶν, διότι οὗτοι, καὶ μάλιστα οἱ ἐπίσημοι, ἐνημενίζοντο κατὰ τοὺς πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως χρόνους ὡς καταγόμενοι ἀπὸ τῶν πατριαρχῶν Ἀβραάμ, Ἰσαάκ, Ἰακώβ, εἴτε ἀπὸ τοῦ Ἰωσήφ, τοῦ μνηστήρος τῆς Δεσποῖης τῶν οὐρανῶν, εἴτε ὑπὸ ἄλλων ἐπισήμων ἐν τῇ Γραφῇ Ἰσραηλιτῶν. Ταιαύτην κηρύσσοντες τὴν καταγωγὴν αὐτῶν, οἱ φίλοι Δημητσανίται ὑπερηκόντιζον, ἔφρονον, πάντας κατὰ τὴν πατραγαθίαν. Ἐννεύεται ὅτι σὺν τῷ χρόνῳ ἐξέλιπον τὰ ἐνασμενίσματα ταῦτα τῶν Δημητσανιτῶν, τὰ κατὰ τοὺς Βυζαντινοὺς χρόνους πολλαχοῦ ἐπικρατοῦντα, (4) ἢ δὲ μνησθεῖσα ἐτυμολογία κατέστη περίπαιγμα.

(1) Περὶ τούτου ἰδε: Βίοι Πελοποννησίων ἀνδρῶν κατὰ τὴν ἐπανάστασιν κλ. συνταχθέντες μὲν ὑπὸ Φωτάκου ἐκδοθέντες δὲ ὑπὸ Σ. Ἀνδροποῦλου. Ἀθήνησι 1888 σελ. 198. Γάκη Κανδελώρου Ἄνάλεκτα, Δημητσάνα Ἀθῆνησι, 1897. σελ. 74.

(2) Ἱστορικὸν Δοκίμιον περὶ τῆς Ἑλλήν. ἐπαναστ. Φιλήμονος, τόμ. Δ', σελ. 100.

(3) Τ. Κανδελώρου. Δημητσάνα σ. 75.

(4) Περβ. Παν. Κομνηνοῦ, Λακωνικὰ σ. 161.

Μὴ κατέχοντες τὸ ὄνομα τοῦ ἐξεγενόμενου ἔδωκαν κατὰ τοῦ Ἰησοῦ ψευδῆ μαρτυρίαν, οἱ τὴν ἀνωτέρω ἐτυμολογίαν μεγάλου ἐτυμολόγου παραθέτομεν καὶ τινος ἄλλης τοῦ αὐτοῦ ἐτυμολογίας, (1) ἵνα αὐξήσωμεν τὸν κύκλον τῶν γραμματικῶν τοῦ ἀναγνώστου γνώσεων: **Κανδελώρος** (οἰκογενιακὸν ὄνομα ἐν Δημητσάνῃ) ἐκ τοῦ Κόλυρα (κολοῦρα), **Ἄρτοζῆνος** (βουδὸν ἐν Γορτυνίᾳ) ἐκ τοῦ ἄρτος ζῆνος, **Μαλοῦχος** (οἰκογενιακὸν ὄνομα ἐν Δημητσ.) ἐκ τοῦ **Μάλοχος**, τοῦ δούλου τοῦ Ἑβραίου ἀρχιερέως Καϊάφα, εὖ, **Μάλχου**, ὁ ἀπόστολος Πέτρος ἀπέκοψε τὸ ὄτιεν κατὰ τὴν σύλληψιν τοῦ Ἰησοῦ. (2) Ἡ τελευταία ἐτυμολογία κατέστη καὶ αὕτη περίπαιγμα, ἦσαν δὲ οἱ Μαλλοῦχοι ἕκτοτε ἔμποροι καὶ τοκισταί.

Γ'.

Ἡ πείνα ἢ τρανὴ
κάνει τὸ Δολιανίτη σιμιγτζῆ,
γιὰ νὰ χορταῖν τὸ ψωμί.

Περίπαιγμα ἐμπαῖνον τὸ ἐνδεὲς τῶν κατείκων τῶν Δολιανῶν, οἵτινες ἔτι καὶ νῦν ἀποδημοῦντες ἐπαγγέλλονται συνήθως τὸν κλιθενάεα.

Δ'.

Μαγουλιανίτες ἐκοψαν τὰ ξύλα ἀφ' τοῦ λόγγου, καὶ ἀφ' οὗ τὰ μαστορεύσαν ἐφθίσαν τὸ σταυρὸν, τὸν πήραν, τὸν κοβάλησαν στὸν τόπο τοῦ κρανίου οἱ Βυτινωῖτες οἱ καλοὶ, οἱ πρῶτοι ἀγωγιᾶτες. Οἱ Στεμνισιῶτες φθιάσανε τὰ σιδεροκροφιά, μάρτυρες καλεστήκανε ἀπὸ τὸ Ζυγοβίστι, εἶπενε τούτοι ψέματα καὶ τὸ Χριστὸ δικάσαν οἱ ὄχλοι οἱ παμμίαροι, οἱ Δημητσανοβραῖοι.

Κατὰ τὸ περίπαιγμα τοῦτο οἱ Μαγουλιανῖται ἐκοψαν τὰ ξύλα καὶ κατεσκεύασαν τὸν σταυρὸν ἐφ' οὗ καθηλώθη ὁ Χριστὸς, διότι οἱ Μαγουλιανῖται κατεγίνοντο εἰς παλαιότερους χρόνους κυρίως εἰς τὴν ὑλοτομίαν, οἱ Βυτινωῖτες, οἱ τὸν ἀγωγέα συνήθως μετερχόμενοι, ἐκόμισαν τὸν σταυρὸν εἰς τὸν Γολγοθᾶν, οἱ Στεμνισιῶται, ἐπειδὴ οὗτοι χαλκῆς καὶ σιδηρουργοῖ εἶνε, κατεσκεύασαν τοὺς ἤλους τῆς σταυρώσεως, οἱ Ζυγοβιστηνοὶ, οἱ ὡς ἀνάξιοι πίστεως θεωρούμενοι,

(1) Κατ' ἀνακοίνωσιν τοῦ ἐν Τριπόλει δικηγόρου κ. Κωνστ. Δημητσακοπούλου ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ Δημητσάνης ἐσώζετο τὸ χειρόγραφον τοῦ γραμματικωτάτου Δημητσανίτου περιέχον τὰς ἐτυμολογίας ταύτας καὶ ἄλλας πλείστας.

(2) Εὐαγγέλ. κατὰ Ἰωάννην κεφ. ιη'. 10.

Δημητσανοεβραῖοι, οἱ ἔτοιμοι διὰ τὴν ἐλαχίστην διαφοράν μεγάλους δικαστικούς ἀγῶνας νὰ ἀναλάβωσιν, κατεδικασαν τὸν Σωτῆρα. Τὸ ἐν λόγῳ περίπαιγμα ἐποικήθη, διότι οἱ κάτοικοι πάντοτε τῶν ἀνωτέρω πολισιμάτων θεωροῦνται ἀνθρωποὶ πονηροί, ἀνθρωποὶ κατ' ἐξοχὴν τοῦ συμφέροντος.

Ε'.

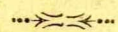
Φούλι, φουλᾶκο
φουλίτσα Παναγίτσα
φύλλα τοὺς φυλάκους
καὶ τοὺς διακοναρένοιους
νὰ πᾶν νὰ δικονέψουν
νὰ ἔρθουν ἀφεντάδες
νὰ φέρουν λιμπάδια
στὸ φούλι στὸ φουλᾶκο
στὴ φούλια Παναγίτσα.

Ἐν Γορτυνίᾳ, ἔνθα πᾶν χωρίον ἀπαντᾶται μετὰ διαφόρων ἡθῶν, μετὰ διαφόρου χαρακτήρος ὑπάρχει χωρίον τοῦ δήμου Λαγγαδίω, τὸ Ρεκουῖνι, τοῦτο τὸ ἰδιόζων ἔχον, ὅτι δῆλον ὅτι οἱ κάτοικοι αὐτοῦ εἶνε ἀπαντες σχεδὸν ἐπαῖται. Μεταξὺ τῶν Γραβαριτῶν καὶ τῶν κατείκων τοῦ Ρεκουῖνίου οὐδεμία ἄλλη διαφορά ὑπάρχει, ἢ ὅτι οἱ δευτέρου εἶνε μὲν ἐπαῖται, ἀλλ' ἐπαῖται μὴ ἐπιζητοῦντες τὸν εἰκτον διὰ τῆς ἐπιδείξεως τῶν ἰδίων ἐστρεβλωμένων μελῶν καὶ τῶν πεπηρωμένων τέκνων αὐτῶν· ἄλλως ἐργάζονται οἱ Ρεκουνιῶται, γνωρίζουσι πατρὸς παραδότως τὰς ἀράς καὶ τὰ ἄλλα μέσα, οἱ ὧν, νὰ προκαλοῦσι τὸν ἔλεον καὶ τῆς μάλλον ἀστόργου καὶ τῆς μάλλον ἀδιαισθητοῦ καρδίας· τὴν προστασίαν τοῦ ἀπενωπώτου καὶ ἐπικερδέστατου αὐτῶν ἔργου ἔχουσι ἀναθέσει οἱ Ρεκουνιῶται εἰς τὸν Ἄγιον Δημήτριον, οὗ ναὸς περικαλλέστατος ὑπάρχει ἐν τῷ περὶ οὗ ὁ λόγος χωρίῳ. καταπλυμμηρσμένος ἀργυρῶν καὶ χρυσῶν ἐτι ἀφιερωμάτων. Πρὸ τῆς εἰκόνος τοῦ προστάτου ἀγίου, ὡς φοῦλην (= ἀδελφούλην) ὡς καὶ τὴν Θεοτόκου Φουλιάσαν (= ἀδελφίτσαν) ἀποκαλοῦσι, οἱ Ρεκουνιῶται ἀπευθύνονται, προκειμένου νὰ ἀποδημήσωσιν πρὸς ἐξάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματος αὐτῶν, τοὺς ἀνωτέρω ἰκετηρίους στίχους καταστάντας περίπαιγμα τὰ νῦν, ὅτι οἱ Ρεκουνιῶται ἀφέντες κατὰ τὸ πλεῖστον τὴν ἐπαίτειαν ἐτράπησαν εἰς ἐπιπονώτερα ἔργα.

Νίκος Α. Βένος.

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

Νέος μας χρόνος σήμερα
στὴ χώρα μας προβάλλει
καὶ μὲ περισσοῖα κάλλη
τὴ πλάσι χαιρετᾷ.

Χρόνε ποῦ ἦλθες σήμερα
σκόρπα τὴν εὐτυχία,
διώξε τὴν δυστυχία,
ποῦ ὄλους μᾶς κρατᾷ.

Κι' ἂν ἀπ' αὐτὰ ποῦ σοῦπαμε
τίποτα δὲν μᾶς κἀνης,
κατάρες θὰ λαμβάνης
καθ' ὄλη τὴ χρονιά.

Θὴ ἦσαι ἕνας πρόστυχος
καὶ πολυκατεργάρης
καὶ τὸ καπνὸ φομαίρης
θὰ μάθη ὄλ' ἡ γενιά.

Κωνστ. Λιάπης

ΦΥΛΛΙΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΦΩΝ

III

Συνητήθησαν ἔκτοτε πολλάκις καὶ ἐπανεί-
δον αὐτοὺς ἠνωμένους εὐδαίμονας ἢ ἀκτῆ, οἱ
βράχοι, ἢ θάλασσα. Καὶ ἐλάτρευσαν τὴν ζωὴν
καὶ ἐμεθύοντο ἐξ αὐτῆς καὶ ἐζῶν καὶ ἐμειδιῶν
καὶ ἐδάκρυον εἰς τὴν ἔκτασιν τῆς εὐτυχίας τῆς.
Ἕγαπῶντο.

Καὶ περιέτρεχον τὴν ἀκτὴν καὶ ἠρώτων τὰ
κύματα τὰ θεόμενα τὸν ἔρωτά των, τὰ κύματα
τὰ ὅποια ἔφερον αὐτὸν πρὸς ἐκείνην. Καὶ κα-
τωπτρίζοντο εἰς τὸ κυανοῦν ἀγνωστον καὶ ἠ-
ρεῦνων τὸν θυτὸν του διερωτῶντες περὶ τοῦ ἀκυ-
μάντου τῆς εὐτυχίας των καὶ ὁ Ζέφυρος συνέ-
πλεκε τὴν μελανὴν κόμην τῆς μὲ τὴν χρυσήν

τοῦ νεανίου, καὶ μετέφερε τὰ φιλήματά των εἰς
τὰς Νηρηίδας. Ἔτα τονίσασαι ἐπ' αὐτῶν τὰ ὑγρά
ἄσμημά των. Καὶ διέρρεον οὕτως αἱ ἡμέραι εὐ-
τυχεῖς πανευδαίμονες ὑπὸ τὴν μαγεῖαν τοῦ ἐ-
ρωτῆς των ὅπως μεθυστικώτερον διήνοιγε τοὺς
ὀφθαλμοὺς των. Αἱ αὖραι γλυκύτερον προσέ-
πνεον εἰς τὰς κεφαλὰς των καὶ ζωηρότερον ὁ ἦ-
λιος ἠκτινοβολοῖ διότι ἡ φύσις ἀπεκάλυπτεν εἰς
τὴν ἐκθαμβον καρδίαν τῆς, τῆς ζωῆς τὸ αἰώ-
μιον μυστήριον.

III

Ἐπανῆλθεν ἐν τούτοις ἡμέρα καθ' ἣν ἡδυ-
νάτου πλῆον νὰ μειδιῶσι διότι ἀπαύστως ἐδά-
κρουν ἡμέρα καθ' ἣν εἶμαι! ἐπέπρωτο διὰ παν-
τὸς ἴσως νὰ χωρισθῶσι. Δὲν ἠκούοντο πλῆον
οἱ γέλωτές των ἐξεγείροντες τὰς ἡχοὺς τῆς ἀ-
κτῆς, οὐδὲ ὁ ψιθυρὸς τῶν φιλημάτων των ν'
ἀφυπνίζει τὰ κοιμώμενα κύματα. Ὅχριωντες
ἄφωνα προσέβλεπον ἀλλήλους χύνοντες ἄφωνα
δάκρυα προσέβλεπον μισοῦντες τὴν θάλασσαν
τὴν λατρευθεῖσαν ἄλλοτε ὑπ' αὐτῶν διότι ἐ-
κείνη ἐμέλλε νὰ τοὺς χωρίσῃ.

Ἦ μείνε ἔλεγεν ἡ Φυλλίς περιπτυσσομένη
αὐτὸν ἀπελπῖς. Ὑπάγεις ν' ἀναλάβῃς ἐφήμε-
ρον θρόνον ἐνῶ τοιοῦτον αἰώνιον σοὶ ἀνήγειρεν ἡ
λατρεία μου. Ἴδὲ οἱ ὀφθαλμοὶ μου δὲν ζῶσι ἢ
νὰ σε ἀτενίσωσι καὶ θνήσκουσι ἐν μόνῃ τῇ ἀ-
πουσίᾳ σου. Μὴ φύγῃς αἰσθάνομαι ὅτι μακρὰν
σου μακρὰν τοῦ ἔρωτός σου ἡ καρδία μου ψύ-
χεται. Ὅπου σὺ ὑπάρχεις ἐκεῖ ἡ ζωὴ μειδιᾷ
εἰς τὰ βλέμματά μου. Πῶς δύναμαι ν' ἀτενίσω
ὅπου σὺ τσάκις ἠτένησαι;

Πῶς δύναμαι νὰ συλλέξω τοὺς λόγους σου
τοὺς ὅποιους ἡ Ἥχὼ μοὶ ἀφῆρπασεν ἡ ζιλό-
τύπος; Νὰ ζήσω ἄνευ σοῦ; Ἦ ἐπεθύμουν χι-
λιάκις ν' ἀποθάνω πρὶν οἱ Θεοὶ μοὶ γνωρίσωσι
τὴν πικρίαν τοῦ χωρισμοῦ σου.

V

Δυστυχῆς Φυλλίς! ὁ χρόνος ταχὺς διέρρεε
καὶ ὁ Δημοφῶν οὐδαμοῦ ἐφαίνετο· μάτην ἢ
Ἐλπίς γλυκεῖα ὑπέσχετο εἰς τὴν καρδίαν τῆς
τὴν ἐπάνοδόν του, ἐκάστη ἡμέρα διέψευδε τὰς
προσδοκίας τῆς καὶ καθίστα τὴν ψυχὴν τῆς ἀ-
πέλπιδα.

Τὸ φθινόπωρον εὗρισκεν αὐτὴν θνήσκουσαν.
Οὐδὲν ἡδύνατο ν' ἀποσπάσῃ αὐτὴν τῆς θλί-

ψεῶς τῆς. Κατήρχετο ἤδη ἐννεάκις ἡ τῆς ἡμέ-
ρας εἰς τὸν αἰγιαλὸν ἀναμένουσα καὶ θρηνοῦσα
τὴν ἀπουσίαν του. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐστεῖρουσαν
χύνοντες δάκρυα ὡς ἀπηύδησαν ἀτενίζοντες μα-
κρὰν τὴν θάλασσαν· αἱ παρειαὶ τῆς ὠχρίασαν
ὡς ἀπολέσθη ἡ πορφύρα τῶν χειλέων τῆς. Αἱ
ὄραι ἐπανεύρισκον αὐτὴν ἀκίνητον προσηλω-
μένην ἄφωνον. Δὲν ἐζῆ πλῆον ἢ διὰ τῶν ὀφ-
θαλμῶν καὶ ἡ μορφή τῆς οὐδὲν τὸ ἐπίγειον
συνεκράτει.

Ἐσπέραν τινὰ — ὦ πῶς ὠμοιάζε τῆς πρώ-
της ἐκείνης — τὸ ριθινὸν σῶμά της δὲν ἴστατο
πλῆον, ἀλλ' ἔκλινεν ὡς ἄνθος ἐκεῖ ἐπὶ τῶν βρά-
χων ὅπου τὸ πρῶτον συνήνητῃσε τὸ βλέμμα του.

Ὁ Ζέφυρος στενεάζων ἐθώπευε τὴν λευκὴν μορ-
φήν τῆς καὶ ἀνεκίνηε τὴν κόμην τῆς ἢ ὅποια
τσάκις ἐδέχθη τὰ φιλήματά του. Αἱ Νηρηί-
δες ἐζήρχοντο ἔντρομοι τῶν κυμάτων πλήττου-
σαι τοὺς ἀφροὺς διὰ τῶν χειρῶν των καὶ ρί-
πτουσαι τοὺς ἑαυτοὺς ἐκ τῶν ὤμων των. Προ-
σῆλθον δακρῦουσαι καὶ ἐγγιζουσαι τὴν νεανίδα
ἢ ὅποια ἡδέως κλίνουσα δὲν ἐθρήνει πλῆον.

Ἦ ὁ Δημοφῶν οὐδέποτε θ' ἀτενίσῃ τὴν
Φυλλίδα.

VI

Αἱ ἡμέραι δὲν ἀνέτελλον ἤδη πῶς ἄλλοτε
θερμαὶ ἠλιόρροτοι ὑπὸ τὸ κυανοῦν τοῦ οὐρανοῦ
καὶ τὸ μειδιάμα τῆς θαλάσσης. Ἡ φύσις ἐθρή-
νει τὴν ἀπολεσθεῖσαν ζωὴν τῆς καὶ ὁ χειμῶν
ἔστεινεν. Ὁ βορρᾶς ὀργίλος ἀνύψωνε μανιώδη
τὰ κύματα τὰ καλύπτοντα τὴν ἀκτὴν ἐνῶ ἡ
φύσις ἐρρίγει ὑπὸ τὴν ὀργὴν του ἐκείνην.

Καὶ ἰδοὺ εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ ἀπείρου λευκοῦν τι
ιστίην ἀναφαίνεται κλυδωνιζόμενον καὶ χωρεῖ
πλοιοῦν πρὸς τὰ κύματα, χιλιάκις ἐθυθίσθη
καὶ χ'λιάκις ἀνεφάνη ταλαντευόμενον. Τέλος
βιαίως προσήγγισε τὴν ἀκτὴν καὶ νεανίας ξαν-
θὸς ἐρρίφθη ἀγωνιωῦν ἐπὶ τῶν βράχων. . .

Ὁ Δημοφῶν ἐπανάρχετο. . .

Μάτην προσέπρεξεν ἀναζητῶν τὴν Φυλλίδα·
μάτην διέδραμε τὴν ἀκτὴν τὰ ἄλλα ἀναζητῶν
αὐτὴν καὶ θρητῶν γεσερῶς τὴν ἀπώλειάν της.
Αἱ Δρυάδες ἀκούσασαι τῶν κλαθμῶν του ἐζῆλ-
θον τῶν ἄντρων τοῦ δάσους καὶ προσέτρεξαν
πλησίον του λέγουσαι· Ἐθρήνει νεανία ἡ Φυλλίς

1. Ἐξ οὗ καὶ ἡ Ἀμφίπολις Ἐννεάπολις ἐκλήθη.

ἔθανεν ἡ Φυλλίς δὲν ὑπάρχει πλῆον· οἱ Θεοὶ εὐ-
σπλαγχνισθέντες τὴν θλιψίν τῆς μετεμόρφωσαν
αὐτὴν εἰς ἀμυγδαλὴν ἣν ἡμεῖς εὐλαβῶς φυλάτ-
τομεν· Ἐλθὲ μὲθ' ἡμῶν καὶ λαβῦσαι αὐτὸν
ἀπὸ τῶν χειρῶν ὠδήγησαν ἀλλόφρονα πλησίον
τῆς.

Ἐκείνος ἐρρίφθη ἀπελπῖς ἐπ' αὐτῆς τὴν ἐνηγ-
καλίσθη χύνων κρουνοὺς δακρῶν, ἐνῶ τὰ χεῖλη
του φλογερὰ κατεκάλυπτον τὸν κορμόν τῆς.
Φυλλίς, Φυλλίς, ἀνεφώνει ἐξ ἄλλος ὦ δὲν ἀκού-
εις πλῆον τὴν φωνὴν μου; Ποῦ δύναται νὰ ὑ-
πάρχη ἡ καρδία σου; Ποῦ δύναμαι ν' ἀνεύρω
τὴν μορφήν σου τὸν ἔρωτά σου; Θεοὶ ὅποιοι
κακὸν διέπραξα ὥστε οὕτω μὲ ἐστερήσατε αὐ-
τῆς; Ἦ ἀποδώσατέ μοι τὴν Φυλλίδα ἀποδώ-
σατέ μοι αὐτὴν μίαν καὶ μόνην στιγμὴν ὦ μίαν
μόνην. . . Δυστυχῆς ἄφρων ἐγὼ ὁ ἔρωτὸς μου τὴν
ἐφόνευσεν.

Καὶ ἰδοὺ αἴφνης αἱ νύμφαι ἐφρικίασαν βλέ-
πουσαι καὶ ἔστησαν ἄφωνα. Ὁ βορρᾶς ἐσίγησεν
μικρὸν καὶ ἡ ἀμυγδαλὴ ἡδέως κλίνουσα ἐζέτεινε
τοὺς κλάδους τῆς οἱ ὅποιοι ἐκάμφθησαν περιβάλ-
θοντες τὸν Δημοφῶντα ὥστε περιπτύσσοντο
αὐτόν. Μυριάδες τότε λευκῶν σταγόνων ἐνεφα-
νίσθησαν ἐπὶ τῶν κλάδων τῆς.

Ἡ ἀμυγδαλὴ ἐδάκρυνε.
Εἶτα πρὸς στιγμὴν ἐκλονίσθη φρίσσουσα,
καὶ παρευθὺς πάλλευκος ἐνεφανίσθη ὑπὸ τὴν
πλεισιμονὴν τῶν παλλεῦκων ἀνθέων τῆς.

Ὄλγια

ΤΟ ΚΑΤΗΡΑΜΕΝΟΝ ΟΝΟΜΑ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Περὶ τὰ τέλη τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου τοῦ ἔτους
1813, γέρον τις βραδέως βαίνων ἠκολούθει
τὴν ὄχθην τοῦ Ἁγίου Μιχαὴλ, ἐφαίνετο δὲ
διευθυνόμενος πρὸς τὴν πολυπληθῆ καὶ ἀπορον
συνοικίαν ἧτις τότε ἦτο πολυπληθεστέρα ἢ σή-
μερον καὶ περιελάμβανε τὴν παλαιὰν μητρόπο-
λιν τῆς Παναγίας. Ἐθαδίζεν κεκυρωμένως
στηριζόμενος ἐπὶ βακτηρίας φεροῦσης ἐλεφαντινῆν

1. Ἐκτοτε ἡ ἀμυγδαλὴ ἀνεῖ τὸν χειμῶνα.

λαβίδα· πῖλος δὲ πλατύγυρος περιέβαλε τὴν κεφαλὴν του.

Καίτοι τὸ σκότος τῆς ἐπερχομένης νυκτός ἦτο πυκνόν, ἐν τούτοις εὐκόλως διέκρινέ τις βαθεῖαν ἔκφρασιν ἀποθαρρύνσεως ἐπὶ τῆς σεβασμίας αὐτοῦ οὐσιογνωμίας· οὐδεὶς κίνησις, οὐδεὶς θορυβος ἦτο ἱκανὸς νὰ τὸν ἀποσπᾷσῃ τῆς βρασανιζούσης αὐτὸν ἰδέας καὶ ἐνίοτε μὲν ἐκουσίως ἐξήτει νὰ ἐπιστήσῃ τὴν πρόσρῃν του εἰς τὰ περιβάλλοντα ἀντικείμενα, ἀλλὰ τὰ πάντα μετὰ βραχυτάτην παρεοικήν γαλήνην ἐρριπτον αὐτὸν εἰς ἀπογοήτευσιν καὶ ἀθυμίαν. Τέλος, ὁ ἀγνωστος οὗτος γέρον ἔφθασεν εἰς τὴν πλατείαν τῆς Παναγίας· ἐκεῖ πορὰ τὰ ἐβδωμήκοντα ἔτη του ταχέως εἰσῆλθεν εἰς διαφόρους εἰκίας, ἀνῆλθεν, μέχρι τοῦ ἀνωτάτου ὄροφου, εἰς τρία ἢ τέσσαρα ρυπαρὰ ἐνδαιτήματα, ἐπεσκέρθη ἀσθενεῖς καὶ παρηγόρησε διὰ γλυκέων λόγων πολλὰς ἀτυχεῖς ὑπάρξεις. Εἰς τοὺς πάσχοντας προσεποιεῖτο ὅτι, διέβλεπε ταχεῖαν ἀνάρρωσιν, τοὺς δὲ περιθάλλοντας τὸν ἀσθενῆ ἐνεθάρρυνε, συνιστῶν καρτερίαν· σπανίως ἐκ τῶν πενήτων τούτων εἰκιδῶν ἀπήρχετο χωρὶς ν' ἀφήσῃ ἐπὶ τῆς ἐστίας τὸ ἀναγκασιῶν χρηματικὸν ποσὸν διὰ τὴν ἀγορὰν τῶν φαρμάκων ἢ διὰ τὴν διατροφὴν. Ὅτε δὲ πλέον ἐτελειώσε τὸ φιλόανθρωπον αὐτοῦ ἔργον καὶ δὲν εἶχεν οὔτε ἰατρικὰς συμβουλὰς νὰ δώσῃ, οὔτε ἐλεημοσύνας νὰ διανείμῃ, ἤτοιμάζετο νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν εἰκὸν του διὰ τινος ἀγροῦ οὐχόματος· αἰφνης ὅμως ἤκουσε σιγηλὴν φωνὴν παρακλητικῶς ζητοῦσαν ἐλεημοσύνην· στραφεὶς δὲ πρὸς τὸ μέρος ὅπουθεν ἤκουσθη ἡ φωνή, εἶδε νεανίαν τινα.

— Πῶς, δὲν ἐργάζεσαι; τῷ εἶπε. Δυστυχῶς δὲν εἶμαι τόσον πλούσιος, ὥστε νὰ βοηθῶ καὶ τοὺς δυναμένους νὰ βοηθῶνται διὰ τῶν χειρῶν των.
Ἐπαιτήτης οὐδὲν ἀπήντησεν, ἀλλὰ ταχέως στρέψας ἔδραμεν εἰς τὴν ἀκτὴν. Ἐνταῦθα κατόπιν βραχέως διασταγμοῦ καὶ πρσευχῆς ἤτοιμάζετο νὰ ριφθῆ εἰς τὸν Σηκουάναν. αἰφνης ὅμως ἠσθάνθη ἑαυτὸν συλλαμβανόμενον ἐκ τοῦ βραχίονος.
Ἦτο ὁ γέρον, ὅστις ἐνόησας τὸ φοβερὸν σχέδιον τοῦ ἀτυχοῦς νεανίου ἐδραμεν ὄλαις δυνάμεσι καὶ ἀφ' οὗ πλέον ἔσωσεν αὐτὸν τῆς ἀφρόνου ἀποπείρας, τῷ ἔλεγε τρέμων ἐκ συγκινήσεως.

— Συγχορήσατε στιγμὴν τραχύτητος καὶ ἀδιαφορίας, συγχρόνως δὲ τῷ προσέφερε καὶ πενήταφρακον νόμισμα.
Ἐνεανίας ἀποθήσας αὐτὸ ἱρέμα ἀπήντησεν:
— Ὅχι δὲν θὰ δεχθῶ, τί ν' ἀποθάνω σήμερον τί αὐριον ἢ ἐλεημοσύνη αὕτη δὲν θὰ χρησιμεύσῃ δι' ἄλλο τί, εἰμὴ μόνον ὅπως παρατείνῃ ἐπὶ μίαν ἢ δύο ἡμέρας τὴν ἀγωνίαν μου.
Ἐν ταύτῳ δὲ προσεπέθει νὰ ἀπομακρυνθῆ ἀλλὰ ἔπεσεν ἀνίσχυρος καὶ ἠττημένος ἐπὶ τοῦ ἀμμόδους δαπέδου.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΜΟΝΑΞΙΑΣ

Ὅταν ὁ κόσμος σιὸ βαθὺ τὸν ὕπνον του
Σὲ μαγεμένα ὄνειρα πλανιέται
Ἔσέν· ἔχω ἴγώ γιὰ μόνο μου ὄνειρο
Ἔσεία καὶ ἡ ψυχὴ μου συλλογιέται.

Καὶ ὅταν κοιμᾶται ὁ κόσμος, καὶ ὁ ἀνεμος
Τὸν ἄριστον τραγουδᾷ σκοπῶ,
Τὸν ἡμερεῖώ καὶ σιὸν στέλω σ' ὄνειρο
Γιὰ νὰ σοῦ τραγοιδῆσῃ — Σ' ἀγαπῶ.

K. O.

ΑΝΘΟΚΟΜΙΑ

ΙΑΣΜΙΝΑ

Γέρνει τὸ δόλιο γιασεμί
στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ διόσμου
κι' ἀφοῦ τοῦ λείει μ' ἀγαπᾷ
ἔνα φιλάκι δόσμου.

Ἴασμινον κινὸν (γιασεμί), Ἴασμινον μελανθές (γιασεμί Χιώτικον), Ἴασμινον τὸ Ἀραβικὸν (φουλι ἢ μπουγαρίνι) Ὅλα τὰ ἄνω εἶδη καλλιεργούνται εἰς γῆν ἑλαφρὰν, θέλουσι λίπασμα καλῶς χωνευμένον καὶ νὰ ποτιζῶνται συχνά. Ἐν ἐκ τῶν μᾶλλον ἐνδυναμωτικῶν τοῦ φυτοῦ εἶναι καὶ ὀλίγη νωπὴ κόπρος ὄνου σωρευμένη εἰς τῆς ρίζαν του. Θέλει κλάδεμα καὶ ἡ καλλιτέρα ἐ-

ποχὴ εἶνε ὁ Μάρτιος. Οὕτω κλαδεύμενον κἀμνεὶ τὰ ἄνθη του μεγαλύτερα. Ὁ πολλαπλασιασμὸς αὐτοῦ γίνεται διὰ καταβολάδων πρέπει δὲ νὰ προσφυλάσσεται ἀπὸ τὸ ψύχος. Οὐχ ἠκιστα συντελεῖ εἰς τὴν εὐεξίαν τοῦ ἔτους καὶ ἡ κατ' ἔτος ἀλλαγὴ τοῦ χώματος.

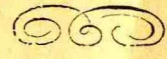
Ἀνθοκόμος.

ΑΜΑΡΑΝΤΑ

Ὁ ἔρως γεννᾶται ἐκ τοῦ ἀτμοῦ τῶν στεναγμῶν· κατοικοῦμενος εἶνε πῦρ· λίμπον εἰς τὸ ὄμμα ταῦ ἔραστοῦ, μὴ ἱκανοποιούμενος εἶνε θάλασσα τρεφομένη ἐκ τῶν δακρύων τοῦ ἔρωτος.
Σαίξπηρ

- Ὁ Χρῖστος, ὡς καὶ ἡ πῆνα, εἶνε κακὸς σύμβουλος. Γαβριὴλ Φερρὺ
- Τὸ δάνειον εἶνε ἀρχὴ δούλειας· ὁ δάνεισθης εἶνε χείρων δεσπότη, διότι ὁ μὲν δεσπότης εἶνε κύριος μόνον τοῦ σώματος, ὁ δὲ δανεισθὴς καθίσταται κύριος καὶ τῆς φιλοτιμίας ἡμῶν ἐπειδὴ δύναται νὰ τὴν κολασθῇ. Β. Οὐγκῶ
- Ἡ λήθη εἶνε ἴδιον ἀγερῶν ψυχῶν. Γεωργία Σάνθη
- Ὁ γονεῖων ἔναρ ἀνθρώπων γονεῖν ἐν λογικῶν πλάσμα, ἀλλ' ὁ καταστρέφων ἐν βιβλίον γονεῖν αὐτὸ τὸ λογικόν. Μίλιτωρ
- Ἡ ἀρετὴ εἶνε ἡ ὑγεία τῆς ψυχῆς, Ζουβέρ

ΓΕΛΩΤΕΣ

Δῶρον κουτσαβίχης.
— Τί θὰ μοῦ κάμεις μπουναμῆ, ἔλεγε τὸ πρῶτ' ἔνας κουτσαβίχης πρὸς ἕνα ἰσάδελφόν του.
— Ἐνα μαχαίρι ἀδερφάκι γιὰ νὰ φοβᾷμαι νὰ κόψω τὴν φιλία σου.
— Ἀπὸ τὸν κόσμον τῶν μεθύσων.
— Δύο μέθυσαι διέρχονται ἔμπροσθεν δημοσίου τινὸς εἰσπράκτορος.
— Μὴ φωνάζεις ἔτσι, λέγει ὁ εἰς τῶν μεθύσων πρὸς τὸν ἕτερον, διότι ἂν σὲ καταλάβῃ πῶς ἔχεις κρασί μέσα σου, θὰ σοῦ ζητήσῃ φόρον.

— Ὅχι· Κύριε ὅταν εἶνε στῆ στάμνα δὲν πληρώνει. . .
Διάλογος μεταξὺ διδασκάλου καὶ μαθητοῦ.
— Διδάσκαλος· (ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν μαθητὴν) Πολιτικόπουλε! εἰς τί χρησινεύουν, παιδί μου, τὰ κόμματα;
— Πολιτικόπουλος (ἀπαντῶν μὲ ὕφος σοβαρὸν) τὰ κόμματα χρητιμεύουν . . . εἰς τὸ νὰ διακρίνωμεν δι' αὐτῶν τοὺς . . . κυβερνητικὸς βουλευτὰς ἀπὸ τοὺς ἀντικυβερνητικούς!
— Διδάσκαλος (ἐν θυμῷ). Κἄθητε κά.ω, ἀνόητε, εἶσαι ἀποθεβλημένος ἐκ τοῦ σχολείου μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἐνάρεως τῶν νέων ἐκλογῶν!
(Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παράξενης)

Μεσίας καὶ Ἰουδαῖοι.
Ὁ Φασαρίκς εἶχε δανεισθῆ πρὸς διαφόρων Ἰουδαίων σημαντικὰ ποσὰ καὶ ἐπερίμενε νὰ κληρονομήσῃ ἕνα τῶν θείων του ὅπως τοὺς πληρώτη. Δυστυχῶς ὁ θεὸς του ἐνουμφεῦθη καὶ ἀπέκτησεν υἱόν, ὅτε ὁ Φασαρίκς ἔμαθε τοῦτο εἶπε.
— Τὸ τέκνον τοῦτο εἶνε ὁ Μεσίας καὶ ἔρχεται εἰς τὸν κόσμον πρὸς καταστροφὴν τῶν Ἰουδαίων.

ΣΦΙΓΕ ΚΑΙ ΟΙΔΗΠΟΔΕΣ

Ἡ λύσις τοῦ προηγουμένου αἰνίγματος εἶνε Φύλλις, — ἀμυγδαλῆ.
Ὁρθὰς λύσεις μᾶς ἔστειλαν οἱ ἐξῆς. Ἀριστοτέλης, Ν. Μ. Ἰωσήφ, Δίς Μ. Σ. Ἀλεβυζάκης, Β. Ἰακωβίδης, Χρήστος Παρδάλος, Ο. Βουτιάδης, Ι. Καρφῆς, Ρωμανικὴ μπερέτα, Ροδόπεπλος Ἡῶς, Ἐνδοξὸν Σούλι, Κ. Ι. Πετρόπουλος, Γ. Ἀντωνόπουλος, Παράξενη, Ροζαλία δὲ Λουσερόλ. Σελήνοφώτιστος Νύξ.
Βραβεύονται δὲ κατὰ σειράν οἱ ἐξῆς. Δίς Μ. Σ. Ἀλεβυζάκης, Ροδόπεπλος Ἡῶς, Ἐνδοξὸν Σούλι, Κ. Ι. Πετρόπουλος, Ρωμανικὴ μπερέτα, καὶ Ἀριστοτέλης.
Τὰ βραβεῖα αὐτῶν δύνανται νὰ ζητήσωσι παρὰ τῆς διευθύνσεως.

Προτείνονται εἰς λύσιν τὰ ἐξῆς.
α) Τοῖς Συνδρομηταῖς καὶ Συνδρομητριαῖς.
Η
Λ
Υ
Λ
Η
Λ
ΦΙΧΗ Α ΑΤΤΕΛ
Ο
Ε
Σ
Υ

Ἐκ τῶν λυτῶν θὰ βραβευθῶσι δύο διὰ κλήρου ἀμειψόμενοι δὲ θὰ λάβωσι ὡς βραβεῖον τὰ «Φερουγίσματα», κομψὸν τεύχος πηλημάτων, τοῦ συνεργάτου μας Πέτρου Μάγνη.

β') Τι κινὸν ἔχει μία ὄκα μὲ ἓνα φιλόσοφον;

Καὶ εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην, ἥτις μᾶλλον ἀπεστάλη ὑπὸ τοῦ Ροδόλφου θὰ βραβευθῶσιν ἐπίσης δύο διὰ κλήρου τὰ βραβεῖα ἄτινα καὶ αὐτὰ μᾶλλον ἀπεστάλησαν ὑπὸ τοῦ ἐρωτῶντος εἶνε τὸ «Ἐγχειρίδιον ὑγιεινῆς τοῦ ἀθλητοῦ», τοῦ ἱατροῦ Γ. Μαυράκη.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Προτείνεται ἡ συγγραφὴ ἐνὸς διηγήματος ἢ μελέτης ὑπὸ τοῦ ἐξῆς ἔτους.

α' Εἰς τὸ προτεινόμενον δύναται νὰ λάβωσι μέρος μόνον δεσποινίδες καὶ κυρίαι.

β' Ψευδώνυμον δὲν ἐπιτρέπεται.

γ' Μετὰ τῆς ἀποστολῆς τοῦ ἔργου δεῖον νὰ σημειῖται καὶ ἡ διεύθυνσις τῆς ἀποστολῆως.

δ' Τὸ ἐγκριθέν ἔργον θὰ δημοσιευθῆ εἰς τὸ 4ον φύλλον εἰς δὲ τὸ 5ον τὸ ἐγκριθέν ὡς δευτέρας ἀξίας. Πρὸς τούτοις τὸ δημοσιευθησόμενον ἐν τῷ 4ῳ θὰ λάβῃ ὡς βραβεῖον μιαν σειρὰν διηγημάτων.

Σημ. Οὐδὲν ἔργον εἶνε δεκτὸν ἄνευ τῆς ἐκπληρωσῆς τῶν ἀνωθεὶ ὄρων.

TACHYDROMOS

Ἡ «Φυλλίς» εὐχεται εἰς τοὺς πο. λυπληθεῖς αὐτῆς συδρομητᾶς, τὸ νέον ἔτος ὑγιᾶς καὶ εὐτυχῆς.

Φ. Τσιτσέλην Ἀργυροτόλιον. Εὐχαριστοῦμεν. — Κ. Καλεμικιράκη Χανία. Ἐλάβομεν εὐχαριστοῦμεν — Γ. Μάστην Ζάκυνθον. Ἀπίρους εὐχαριστίας μας — Λ. Μακόπουλον Ἐνταῦθα. Εὐχαριστοῦμεν, διήγημα ἀποστείλατε. — Ι. Γατσόπουλον, Καρδίτσαν. Χαύτας παρακαλεῖ ἐνεργήσῃτε ὑπὲρ Φυλλίδος. Εὐχαριστοῦμεν ἐκ τῶν προτέρων. — Ο. Βουτιάδην, Ἐνταῦθα. Ἡ «Φυλλίς» διὰ τὰ πρὸς αὐτὴν αἰσθηματὰ σας εὐχαριτεῖ, καὶ εὐχεται ὑμῖν τὰ βέλτιστα. — Ν. Γούζαρη, Ἐνταῦθα. Ποίημά σας προσεχῶς. — Κ. Πετρόπουλον Ἐνταῦθα. Ἐργάζεσθε καὶ ἐλπίζομεν ταχέως νὰ συγκαταλεθῆτε μετὰ τῶν συνεργατῶν μας, — Ι. Θεολογίτην, Π. Βακαλόπουλον, Ι. Μπαμπούκην, Κ. Παπούλιαν, Γ. Παπούλιαν, Α. Λυκομητρόπουλον, Δ. Ρεῖσην, Ε. Χαβέλαν, Ε. Σκάσην, Ν. Χρυσανθάκη, Ἐνταῦθα. Συδρομητᾶς εὐχρησθησαν, εὐχαριστοῦμεν.

Τύποις «ΑΘΗΝΑ ΓΑΟΣ» 15—Ὁδὸς Περικλέους—15

ΜΙΚΡΟΜΗΝΥΜΑΤΑ

Τῇ ἐπιμῶν ἀπαιτῆται τῶν συνδρομητῶν μας, ἀπὸ τοῦ 4ου φύλλου θὰ κυκλοφορήσῃ τὰ «Μικρομηνύματα» τῆς Φυλλίδος.

Εἶνε δὲ ταῦτα μικρὰ κομψὰ τεύχη, περιέχοντα ἕκαστον ὥραϊας πρωτοτύπους ἐρωτήσεις καὶ τὸν ἀπαιτούμενον χῶρον διὰ τὰς σχετικὰς ἀπαντήσεις.

Τὰ «Μικρομηνύματα» θὰ ἀνταλλάσσονται μετὰ τῶν συνδρομητῶν τῆς «Φυλλίδος» κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον

Πᾶς ἐπιθυμῶν ν' ἀνταλλάξῃ «Μικρομηνύματα» δηλοῖ τούτο τῇ διευθύνσει ἥτις δημοσιεύει ἐν ἰδιαιτέρα στήλῃ τὴν πρότασιν· οὕτω δὲ ἂν ἐκεῖνος πρὸς τὸν ἀπευθύνοντα ἢ πρότασιν δεχθῆ, ἀποστέλλει τῇ διευθύνσει τὸ τεύχος αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ἂμα διαβιβασθῆ εἰς τὸν προτεινόντα, οὗτος ὀφείλει νὰ ἀποστείλῃ τὸ ἰδικόν του

Πᾶς προτιθέμετος νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὰ «Μικρομηνύματα» δύναται νὰ ἀποστείλῃ ἐρωτήσεις αἵτινες ἂν ἐγκριθῶσι θὰ συμπεριληφθῶσιν εἰς τὰ τεύχη τῶν «Μικρομηνυμάτων».

Ταῦτα τεύχη θὰ πωλῶνται ἀπὸ 15 Ἰανουαρίου εἰς τὰ Γραφεῖα μας καὶ εἰς τὴν ὁδὸν Θεμιστοκλέους ἀριθ. 52 ἀντὶ 15 λεπτῶν ἕκαστον· ἐλόκληρος δὲ δεσμεῖ περιέχουσα 25 ἀντὶ 3.50.